

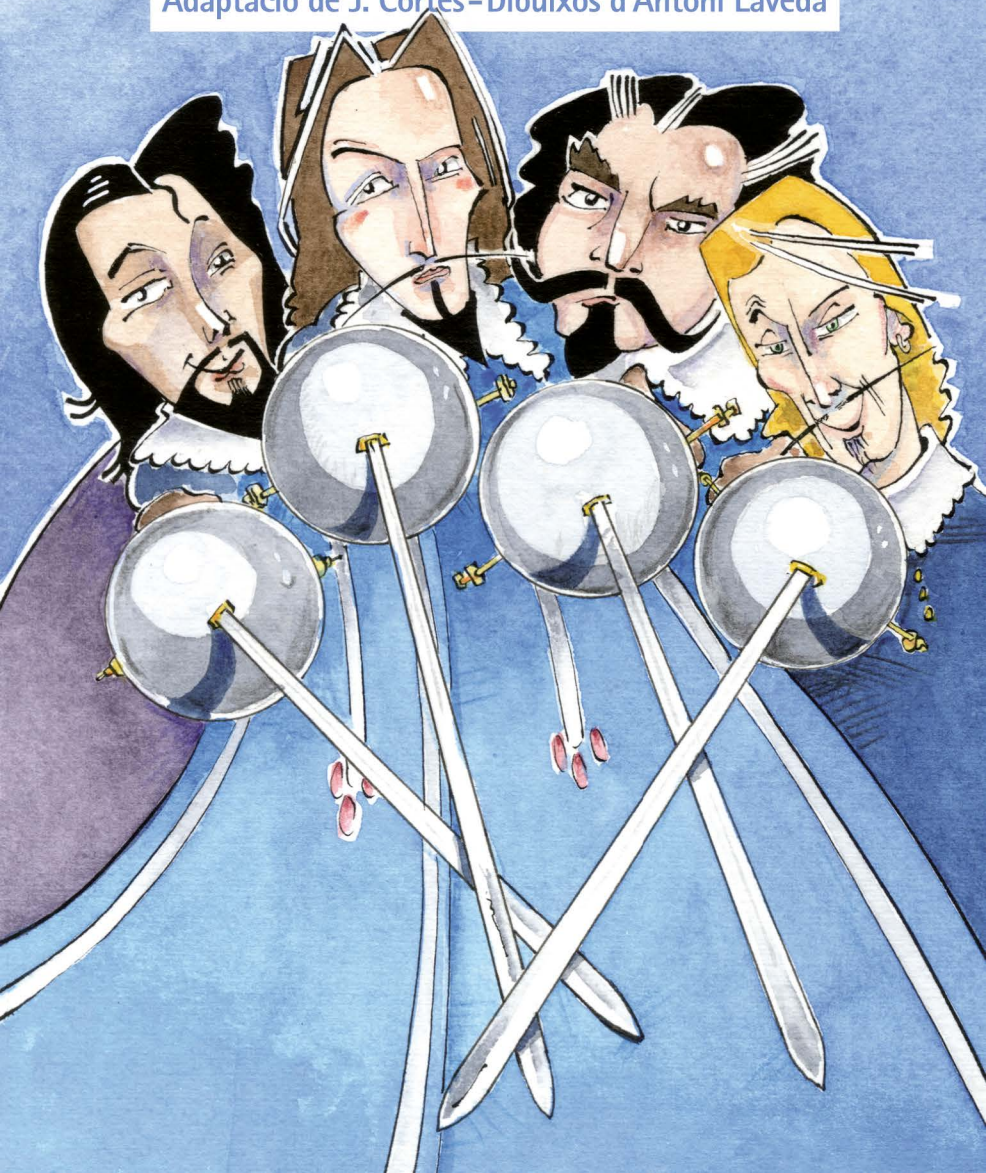
EL MICALET GALÀCTIC

Els tres mosqueters

Alexandre Dumas

Adaptació de J. Cortés - Dibuixos d'Antoni Laveda

1

L'home de Meung

El primer dilluns d'abril de l'any 1625, a l'hostal del poblet francès de Meung es va armar un aldarull tan extraordinari que mig poble va creure que havia esclatat una revolució. Un foraster acabava d'arribar-hi a cavall d'un rossí vell, de pelatge groguenc, de potes peludes, i sense crineres en la cua. Semblava un espantall. El foraster, un jove gascó amb el cap cobert amb una boina adornada amb una espècie de ploma, vestia un gipó de llana blau i descolorit, i duia una espasa penjada d'un baldric de pell. El seu rostre allargat mostrava astúcia i intel·ligència, gràcies a uns pòmuls prominents i uns ulls vius que ara miraven els pobletans de Meung sense fer cas dels comentaris que despertava el seu rossí. Aquest foraster s'anomenava

D'Artagnan, i viatjava cap a París amb el desig de convertir-se en mosqueter de la guàrdia reial.

No fou fins que posà peu a terra davant de l'hostal i n'enfilà l'entrada, que D'Artagnan pogué escoltar les riallades que eixien de dins. Dos homes es partien de riure mentre, assegut en una finestra, un tercer feia broma del rossí groguenc així com del foraster que vés a saber d'on devia venir. De seguida, D'Artagnan li clavà l'ull. Es tractava d'un gentilhome alt i de gest orgullós, d'ulls negres i penetrants, nas pronunciat, bigot negre, i que mostrava una cicatriu en una templa. Vestia un gipó elegant i calces de color violeta que li donaven un aire important, difícil de trobar en aquelles contrades. No obstant això, D'Artagnan, que pel seu caràcter agosarat no suportava les insolències, no tardà a demanar-li raons.

—Ei, senyor! —li va dir després d'entrar en l'hostal—, que no em contareu de què parleu, i així podré riure jo també?

—No parlava amb vós —es va limitar a dir el desconegut.

—Però jo, sí.

—Si és riure el que voleu —continuà l'altre—, serà suficient que mireu el vostre cavall... o el que siga això. Té un color bastant curiós, tractant-se d'un cavall, no trobeu?

—Heu de saber, cavaller, que, com a bon gascó que sóc, no suporte les burles ni que es riguen de mi.

—De manera que sou gascó, eh? Doncs, heu de saber que jo ric quan vull, gasconet.

—I vós heu de saber que de mi no es riu ningú si jo no vull!

D'Artagnan va traure l'espasa i llançà una burxada que el desconegut evità d'un salt. D'Artagnan estava decidit. Si el desconegut no escoltava raons, que parlaren les espases! El desconegut desembeinà, saludà el seu adversari i es posà en guàrdia. D'Artagnan somrigué, confiat i amb els ulls encesos, però sense donar-li temps a res ja que, de sobte, es va veure sepultat sota una pluja de garrotades, puntades de peu i espentes que l'agafaren a traïció mentre es preparava per a dur a terme un segon atac. L'hostaler i els dos homes que reien moments abans li havien caigut a sobre com una tempesta de colps. Fou aleshores quan mig poble, en escoltar el terrabastall, acudí a l'hostal alarmat per l'aldarull.

—Covards! Traïdors! —cridava D'Artagnan, fent ostentació de la seua tossuderia—. Us mataré a tots, si és que deixeu que em pose dempeus, maleïts!

Un poc decebut, el gentilhome embeinà l'espasa i es quedà mirant com els altres tres acabaven de mastegar D'Artagnan a colps. Amb l'espasa partida d'una garrotada, una ferida al cap, i tot ple de blaus, el gascó acabà quasi inconscient.

—Porteu-lo a la cuina —digué l'hostaler, mentre els pobletans començaven a traure el nas per les finestres i la porta principal.

El gentilhome semblà contrariat en veure's observat per tanta gent. Uns minuts després, l'hostaler tornà al seu costat.

—Sa Excel·lència es troba bé? —li preguntà al desconegut.

—Perfectament. I el gasconet?

—S'ha acabat desmaiant i l'hem pujat a una habitació. A sobre no duia més que uns escuts que li han caigut d'una butxaca, i també una carta per a un tal «Senyor de Tréville, capità dels mosqueters».

—Un tal «Senyor de Tréville»? —se sobresaltà el desconegut, conscient que el capità dels mosqueters, aquell senyor de Tréville, era la mà dreta del rei. Pensarós, es fregà la barbeta—. I què deia la carta? —va afegir, tot seguit, amb un disimulat gest de despreocupació.

—No ho sé, senyor —contestà l'hostaler—. S'ha quedat a la cuina, junt amb els escuts, però...

—Per cert, està el meu cavall a punt? —el tallà el desconegut, encuriós i delerós per descobrir què podria dir aquella carta adreçada a la mà dreta del rei.

—El seu cavall està preparat des de primera hora, senyor —va dir l'hostaler.

—La cita que espere no tardarà a arribar-hi, i he de marxar de seguida. Comproveu-ho tot.

—Ho faré ara mateix —i l'hostaler va eixir escapat cap a l'estable.

Uns minuts després, D'Artagnan recobrava el sentit. Quan ho va fer, es tocà el cap. Li feia mal. El duia embenat. L'habitació li pegava voltes. Però era tossut, el gascó. D'ell no es reia ningú. L'ofensa rebuda mereixia un càstig, i no s'anava a quedar en aquell llit on l'havien deixat caure, mentre el seu adversari se'n reia. De manera que D'Artagnan baixà cap a la cuina, trontollant, sense forces i, el que era pitjor, sense espasa.

Quan hi arribà, cal dir que al límit de les seues forces, el primer que va veure per una finestra va ser el brivall del bigot negre mentre parlava tranquil·lament amb una dama molt bella que es trobava dins d'una carrossa magnífica.

—Així que Sa Eminència m'ordena tornar a Anglaterra, i avisar-lo si el duc abandona Londres —deia ella.

—Exactament, Milady —li contestà el desconegut—. La resta d'instruccions es troben en aquesta caixa que tan sols obrireu a l'altre costat del canal de la Mànega.

—I vós? Què heu de fer?

—Torne a París —contestà el desconegut alhora que pujava al seu cavall.

D'Artagnan, que ho havia escoltat tot, es llançà enfurismat cap a la porta.

—No, no escapareu! —crijà—. No, en presència d'una dama, si és que us queda honor en el cos!

—Qui és aquest? —preguntà, sense massa interès, la dama.

–Un gasconet amb ganes de brega –li contestà el desconegut.

–Doncs, no tenim temps per a bregues –continuà ella–. Qualsevol retard podria llançar-ho tot a perdre.

–Teniu raó. Marxem d’una!

El cotxer de la carrossa fuetejà els cavalls amb força, i de seguida la dama i el gentilhome s’allunyaren cadascun per un costat del carrer.

–Paga les despeses! –crijà el gentilhome al seu lacai, el qual llançà unes monedes de plata als peus de l’hostaler abans d’eixir al galop darrere del seu senyor.

–Covard! Miserable! –crijà D’Artagnan arrancant a córrer darrere d’ells.

Les forces, però, li fallaren a les poques camades. Tota la claror del dia se li va enterbolir davant dels ulls, i va caure enmig del carrer abans de desmaiar-se per segona vegada.

Quan despertà, del desconegut ja no quedava rastre ni de la pols que havia alçat de camí a París.

Dos dies tardà el gascó a restablir-se de l’incident que li havia costat el seu orgull ofès. Tanmateix, la seua indignació no va fer més que créixer quan, a l’hora de pagar el deute a l’hostaler, s’adonà que a les seues butxaques, a banda dels escuts, no hi havia res més.

–La carta! –exclamà–. La carta de recomanació!

–Com dieu, senyor? –s’espantà l’hostaler.

—La carta de recomanació que duia per al capità dels mosqueters! Me la donà mon pare. La necessite! On és?

L'hostaler no va saber què dir. D'Artagnan el va amenaçar de cridar tots els mosqueters del rei si no apareixia. Posaren tot l'hostal de cap per avall, i milers de diables eixiren de la boca de l'hostaler mentre buscaven la carta perduda.

Fins que se li va encendre la llumeneta.

—Ara ho recorde! —exclamà l'hostaler—. No, aquesta carta no s'ha perdut. Us fou robada. Estic segur.

—Com? Per qui?

—Pel gentilhome que us va ofendre. Quan us portàrem a la cuina, la carta us va caure de les butxaques junt amb els escuts i jo li vaig parlar d'ella. També li vaig dir que anava adreçada al senyor de Tréville. Em preguntà què deia. Li vaig contestar que no ho sabia, perquè no sóc cap tafaner i, m'heu de creure, no la vaig obrir. Però el gentilhome semblà interessat, sens dubte.

La imprudència de l'hostaler semblava encongir-lo per moments mentre la sang que corria per les venes de D'Artagnan s'encenia d'indignació.

—Covard, miserable... i també lladre! —bufà amb els punys tancats.

—Perdoneu la meua torpesa. No era la meua intenció... De veritat que...

—No patiu —es mostrà magnànim D'Artagnan—. Aquest lladre i jo ens veurem a París, n'estic segur.

Pel meu orgull de gascó, que tard o d'hora el trobaré.

Tot seguit pagà un parell d'escuts a l'hostaler i reprengué el viatge en el seu cavall escarransit. Cap entrebanc li va eixir al pas al llarg del camí. Quan arribà a París va vendre el que quedava del cavall, buscà un espaser per posar-se una fulla nova a l'espasa, i llogà unes golfes al carrer dels Fossoyeurs, molt a prop d'on es trobava el palau del senyor de Tréville. L'incident de Meung restà arraconat en el seu cor i, amb els ànims renovats, confiat en el present i esperançat en el futur, es decidí a descansar tota una nit abans de presentar-se al palau d'aquell famós senyor de Tréville, la tercera personalitat més important de tot el regne de França, segons li havia dit son pare.